

ELSŐ ÁLDOZÓK

IRTA: BOROS VILMA

Ott állnak fehéren, tisztán az oltár előtt.
Istenem, mért nem maradhatnának mindig ilyenek ?
Mi lesz belőlük ? Hogy gázol majd rajtuk keresztül
A bűn, az élet, a kín, a gyötrelem ! —
Hogy tépi véres cafatokra lelkük . . .
Perditák, tékozló fiúk — itt álltak ők is egykoron
Tiszta hófehérben,
Mint ezek, kik még ma angyalok.

Huszonhét évvel ezelőtt
Fehér ruhában álltam én is
Ez előtt az oltár előtt.
A tömjén illata szállt . . .
Akkor még fehér volt a ruhám, s a lelkem,
De aztán jöttek a hamis próféták :
Kultúra, szépség, Schopenhauer :
Az erkölcs konvenció. Ne hagyd megkötni magad !
Bűnök ! — Istenem, minden parancsod ellen,
Szentségtörések —
Kín és gyötrelem !
Ez voltam én !
S csak akkor jöttem hozzád vissza,
Mikor az élet két vállra fektetett.
Sirassam magamat, s itt ezeket,
Aki utánam járják majd az utat,
Bűnön, keserven, gyötrődésen át
A megigazulásig ?
Sirassam azt, aki elbukik, s két szemét kisirja,
Sirassam a búzaszemet, mely a földbe vetve megrohad,
S tavasszal új kalésszal a barázdán kisarjad ?
Istenem, te a Tízparancsolatban nem írtad elő,
Hogy boldogok legyünk.
Nem küldöd angyalaidat felénk,
Hogy szolgáljanak nekünk.
Neked egyformán kedves Magdolna, s a jobb lator
És lisieux-i Szent Teréz,
Ki sohase vetette le ártatlansága fehér köntösét.
Add, hogy megtanuljuk a te nagy gondolataidat,
Hogy ne sirassuk, akik elesnek és újra felállnak,
Ne sirassuk a mártírságra kiválasztottakat,
Hanem járjuk a szent kereszt királyi útját,
Zengvén dicsőséget a mennyben Istenünknek.
(1937 május 2.)